

עטרת פז

אמרות טהרות מרבתינו זי"ע

פִּינַחַס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אַהֲרֹן הִכְהֵן הַשֵּׁיב אֶת חֲמֹתַי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (כה יא)
פנחס זכה לנשמת נדב ואביהוא, והיה 'בן אלעזר' וגם 'בן אהרן הכהן' שנתכנה
פנחס (ובחסים קא), כי על ידי קינאת השם ומסירות נפש זכה שבחינתו
ושורשו נתעלה עם המלכות, להיות מעין עתיד 'עמרת בעלה' (משלי יב ד).

זוהר חי' מרבנינו יצחק אייזיק מקאמרנא

וְהִיָּתָה לִּי וּלְזֶרְעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֵנֶת עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר קָנָא לְאַלְהֵיו
וַיִּכְפַּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (כה יב)

ישראל מעו בענין פעור שכיוונו לבזות, אבל זה מעות גדול, שעבודת פעור עיקר
עבודתו לקבל ביוון וליסבול, וזה קליפה קשה, ומשה בענוה אמיתית שלו
הכניעו וביטלו מן העולם. ואם התרו בו, דע שכל יותר שאתה מכיין לבזות זה
הוא עבודתו, חייב סקילה. אבל ישראל מעו בזה ולא ידעו הלכה זאת, על כן
כיפר פנחס עליהם ויכפר על בני ישראל.

זוהר חי' מרבנינו יצחק אייזיק מקאמרנא

צְרוּר אֶת הַמַּדְיָנִים וְהִקִּיתֶם אוֹתָם (כה יג)

צדור מלא ואו. כי המדינים הם חמשה גבורות, וצריכין להעלות הקדושה שבהן,
להיות צדורים וחתומים, ובוה והכיתם כשתעלה מהם הקדושה לצדור
החיים, ובוה נעשה הם מתים פגרים.

ד"היכל הברכה' דף קסג: מרבנינו יצחק אייזיק מקאמרנא

צְרוּר אֶת הַמַּדְיָנִים וְהִקִּיתֶם אוֹתָם (כה יד)

עיין ליקוטי תורה שמואל תילים, כי על ידי חטא זנות זה עם מדין, קלמה הקליפה
ברחמה כמה נשמות, וצריכין להרום אותם כמבואר בלק"ת תילם, עיין שם
דרוש נורא. ובוה תבין והכיתם אותם להרום ולנתון ולשבר יסודית דקליפה
שפגמו ישראל בקדושה ותיקנו בקליפה, עד שבידרו רכוש גדול שבי מלקוח הבז
כמבואר בליקוטי תורה, והעלו אותם אל יחוד עליון בסוד 'ויבאו אל משה וגו'
את השב' (לא יב) חסר יוד, שדרש מרן האר"י שהוא מלשון יחוד, ולזה 'ויבאו את
השב' אל המחנה הקדושה מה שירדו, ונפגם על ידי מעשה הרע, ואח"כ 'ויבאו
אתו' (שם נד) חסר יוד, שהעלו גם פגם המחשבה אל יחוד עליון, ולזה תרין 'ויבאו'
אלו חסרים יוד בכל קריא.

ד"היכל הברכה' דברים דף קסג: מרבנינו יצחק אייזיק מקאמרנא

וְעַל דְּבַר כְּזָבִי בַת נְשִׂיאֵי מִדְיָן אַחֲתָם וְגו' (כה טו)

אחתם חסר ואו, כי החיות והקדושה שבה כבר ניתקן וחזר אל הקדושה, ואין
להם שייכות בקדושה שלה, ולכך אחתם חסר ואו, אבל 'אחותם' (בראשית
לד כו) 'אחותינו' (שם לא) דינה לבד מלאים ואו, כי ארבה נדבק בה כל הקדושה
של שכם, ונתוסף בה ניצוצי קדושה על קדושת נשמתה, ולכך אחתם מלא ואו,
כמבואר בוזה (כמדבר קיט) כל תוספת ואו הוא חלק הקב"ה קדושה עליונה.

ד"היכל הברכה' דף קסג: מרבנינו יצחק אייזיק מקאמרנא

וְהַעֲמַדְתָּ אֹתוֹ לִפְנֵי אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וּלְפָנָי כָּל הַעֲדָה וְצִוִּיתָה אֹתוֹ לְעִינֵיהֶם
(כז טו)

צריך לדעת הלשון 'לעיניהם'. אלא שהיה נעשה יהושע מלך במקומו של משה,
ולכן כתוב 'לעיניהם' היינו שיהיה מלך וראש ישראל הנקרא 'עיני העדה'
(כמדבר לו כד), וזה הפירוש 'לעיניהם' שהוא נעשה יהיה 'עיני העדה', ע"י שמושה
מסר לו את ד' חלקי התורה פרד"ם, כדברי חכמו"ל (בי"ב עה). פני משה כפני חמה
פני יהושע כפני לבנה. ולזה מעם רביעי על האות 'ת' לרמוז על ד' פרד"ם חלקי
התורה שמסר לו משה, וזה מש"כ 'העמדת' לשון עומד ודורש (ברכות לו.), 'לפני
אלעזר הכהן ולפני כל העדה' כדברי רש"י ז"ל תן לו מתורגמן שידרוש בחיך,
שלא יאמרו עליו שלא היה לו להרים ראש בימי משה.

פרי חיים' מרבנינו חיים יעקב מקאמרנא

עטרת חכמים

עיונים וביאורים מרבתינו זי"ע

יִפְקֹד הוֹי"ה אֱלֹהֵי הַרוּחַת לְכָל בֶּשֶׂר אִישׁ עַל הָעֵדָה (כו טז)

ר"ל יפקוד הוא לשון פקידה כמו שכתוב אצל שרה אמנו ע"ה 'וה' פקד את
'שרה' (בראשית כא א). ה"ה כאן יפקוד הוא לשון פקידה לכל ישראל כל מה
שהם צריכים, זה לבנים זרע של קיימא, וזה למונא רויחא, וזה לחיים ארוכים
רפואה שלמה. כל זה הוא לשון פקידה מהשי"ת.

לזה אמר משה רבינו שבודאי בלי ספק יפקוד ה' אלהי הרוחות כל העולם,
לכל בשר תפקוד אתה לכל מה שהם צריכים, ואתה מפרנס ומכלכל
אותם, מקרני ראמים עד ביצי כינים (שבת קז:), וכל בריה ובריה הוא בהשגחת
א"ם ב"ה במה שיהיה לו פרנסתו, ומשיגו עליו שיהיה לו, לזה מסתמא בלי
ספק יפקוד ה' אלהי הרוחות כל העולם, לכל בשר של העולם הנשמי הזה.

אבל על כל זה איש על העדה כלומר אעפ"כ צריך שיהיה ממוצע בין
העולמות העליונים שמשם משפיעים הצינורות לכל בני בשר של עולם
העשיה, והוא דייקא על ידי צדיק הדור, שהוא ממוצע בין ישראל הקדושים
לאבינו שבשמים, כמו שהיה משה ואהרן עצמם, שהם היו ג"כ בחינת ממוצע
בין ישראל לאבינו שבשמים כנודע. ה"ה כאן כששמע משה רבינו שהוא ג"כ
יסתלק מהאי עלמא, ואהרן אחיו כבר לא היה בזה העולם, לזה היה חושב
משה רבינו מי ומי ההולכים עם ישראל הקדושים, בין בעבודת הבורא ב"ה,
ובין בעניני עולם הזה הצריכים לכל ישראל הקדושים. לזה אמר שבודאי בלי
ספק אתה הקב"ה משיגו על כל באי עולם, אעפ"כ איש על העדה צריכים
ג"כ.

והעדה דכאן לא מיירי מישראל, אלא שאמרו רז"ל (מגילה כג:) אין עדה פחותה
עשרה, שהם עשר ספירות קדושות, כנודע שלא נמצא בעוה"ז שום
בר ישראל שלא יהיה לו איזה אחיזה באיזה ספירה מעשר ספירות קדושות,
זה בכתר מלכות בראשו. וזה בחכמה חכם בתורה בנגלה ובנסתר. זה בבנינה
שמבין דבר מתוך דבר. זה בחסד שהוא איש חסד טוב לכל, ונוגל חסד עם
כל בריה. זה בנבונה דקדושה כמו דוגמא של רבי שמעון בן יוחאי זלה"ה
כנודע. וזה בתפארת שתפארת הודו של הקדושה הוא על פניו. זה בנצח
שמנצח היצר הרע, איזהו גבור הכובש את יצרו (אבות פ"ד מ"א). זה בהוד 'הוד
והדר לפניו' (תהלים צו ו) בדרך עבודת הבורא ב"ה. זה ביסוד צדיק כנודע,
שאינו פוגם בברית קודש, ואפילו כשהוא פוגם ח"ו אוי תיכף ומיד הוא
מתקן. וזה במלכות 'ומלכותו בכל משלה' (שם קט) והבן כל זה.

אבל יש חילוק אחד ביניהם, שיש מי ששורשו בעשר ספירות קדושות
דאצילות, ויש מי ששורשו מעשר ספירות דבריא, ויש ששורשו מעשר
ספירות קדושות דיצירה, ויש ששורשו מעשר ספירות קדושות דעולם
העשיה הכל כנודע.

לזה אמר משה רבינו אל הקב"ה, שבודאי אתה יפקוד ה' אלהי כל הרוחות
העולם, לכל בשר של העולם הנשמי הזה, אבל על כל זה איש על העדה
איש זה צדיק הדור, שיש לו חלק אלהי ממעל, והוא מקבל שפע מכל
הצינורות מלמעלה למטה לצורך ישראל, והולכים דרך צדיק הדור הזה, כמו
שכתב נמי רבינו אלקי רבי אלימלך זלה"ה בספרו נועם אלימלך, שכל
ההשפעות יורדים מלמעלה למטה דרך צינור של צדיק הדור כנודע. לזה
אמר איש על העדה שהם עשר ספירות של כל עולם ועולם, והם בחינת
צינורות להשפיע לכל אחד השייך לשורשו, לזה דייקא צריך איש צדיק הדור,
על העדה שיקבל משם השפעות של כל ישראל, והוא יתן לכל בר ישראל
הצריך לו והבן.

'בן בית' ח"ב דף נג מרבנינו אליעזר צבי מקאמרנא

שולחן הטהור

לקט הלכות מספר 'שולחן הטהור' וזר זהב' לרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא זי"ע

כללים בדיון קבלו שדה לאריסות או לשכירות, בשותפין בחנות במלאכה ובסחורה. סימן רמה

מותר. וכל זה בשדה:

ד. אבל ישראל וגוי שותפין בחנות במלאכה ובסחורה¹, ומתנה שיהיה שכר יום בשבת לבדו אל הגוי, ויום חול לבדו לישראל, אפילו באו לחשבון, והיה שכר שבת של הגוי מאה ושל ישראל ביום חול שבעים, ונתרצה הגוי בסתם לחלוק בשוה מותר, כי הגוי מתנה נותן לו².

אבל אם היה קפידא, שאמר הגוי לישראל אתה ביום חול היה לך מנה ואני לא היה בשבת אלא תשעים מלא לי, ומכל שכן כשהישראל אומר לגוי בשבת היה לך מאה וביום חול לא היה לי אלא שבעים מלא לי³, הרי מוכח שזה התנאי לא היה אלא הערמה בעלמא⁴, ולפיכך אחר האמירה הזאת לא מהני עוד שום ריצוי ופיוס, אלא הגוי נוטל שכר שבת לעצמו וישראל נוטל יום חול כפי שהוא, ואין הגוי ממלא לו כלל, ואפשר כיון שנתגלה שהתנאי היה הערמה בעלמא בהכרח גוי נוטל יום שבת לעצמו והשאר חולקין בשוה, וכך הדעת מכרעת⁵:

ג. כללו של דבר, אם קבלו שדה לאריסות או שכרו שדה מן האדון, אם מתחלה בשעת עשיית השותפות בשעה שנשתתפו התנו, הוי ליה כאלו יום השבת הוא של גוי, וכיון שאמר לו עמול וחרוש וזרע בשבת, ותטול בשעת קצירה נגד עמלך בשבת ואני אעמול בחול, וכשחולקין אחר כך בשוה ובאו לחשבון, אין זה החשבון סותר התנאי⁶, שאף לפי התנאי יכולין לחלוק בשוה, כיון שעבד הישראל יום שלם כנגד יום השבת, והתנו מתחלה מותר לבוא לחשבון ולחלק בשוה, דיום השבת שייך להגוי מתחלה, ויום החול שייך כולו לישראל, והשאר עובדין שניהם, וחולקין הכל שוה בשוה⁷.

ואם לא היה התנאי בתחלת הקנין, אלא שאחר הקנין שקנו את השכירות או האריסות התנו, אז הגוי יטול שכר שבת לעצמו⁸.

ואם לא היה התנאי לא בעת קנין ולא אחר כך בעת עבודה, אלא עבדו סתם זה בשבת וזה בחול, ואם בעת החלוקה באו לחשבון אסור, ואם חלקו סתם

~~~~ מסגרת השלחן ~~~~

בלשון השר"ע (ס"א) וכן משמע מלשון הב"י לעיל (ד"ה) ואם לקחו השדה שחשב שדה וחנות ומלאכה, ולא הזכיר במיוחד גם סחורה, משמע שסחורה וחנות הם דבר אחד, והטור השמיט לגמרי או בחנות.

ה. כ"כ הב"ח (יר"ד סימן רצד אות י' ד"ה ישראל וגוי) מובא בא"ר (סק"ב).

ו. כ"ה בתשובת הגאונים בשם רב שרירא גאון, מובא בב"י (ד"ה) וז"ל (תשובת). ובראב"ד (ע"ז כב. ד"ה ואם באו), מובא בר"ן (ספ"ק דע"ז), ב"ח (ד"ה כתב הר"ן), ובמג"א (סק"ב) ובט"ז (יר"ד סימן רצד סק"כ).

ז. כ"כ הראב"ד שם. ועיין במשנ"ב (סק"ה) דמביא דיש מקילין בזה, ועיין בשעה"צ (סק"ד).

ח. כ"כ בשו"ע הרב (ס"ד).

א. דעת רבינו לחלק בין שדה לחנות, דבשדה אין החשבון סותר התנאי, ולכן מותר בהתנו ובאו לחשבון אח"כ, וכדמסיים בסוף הסעיף וכל זה בשדה. ובסעיף ד' דמיירי בחנות, סובר דאם באו לחשבון אחר שהתנו, מוכח שהתנאי לא היה אלא הערמה בעלמא, והחשבון סותר התנאי, וכן מבואר בשו"ע הרב (ס"ג ס"ד) ועיין שם בקונטרס אחרון (סק"א) שמבאר הדברים באריכות.

ב. כן הוא דעת רש"י (ע"ז כב.) ותוספות (שם) ועיין בט"ז (סק"ב) שכן הוא דעת הרמב"ם (פ"ו משבת ה"ז).

ג. עיין משנ"ב (סק"ה) ובשעה"צ שם.

ד. בלשון הרמב"ם (פ"ו משבת ה"ז) איתא או בסחורה או בחנות, ומשמע דסחורה וחנות הם שני דברים נפרדים, אבל הר"ן (ע"ז ז.) העתיק לשון הרמב"ם או בסחורה בחנות, והב"י (ד"ה) ומ"ש רבינו וכן יראה) וכן

עטרת תפארת

עובדות וסיפורים מרבתינו זי"ע

יְנַתְתָּהּ מְהוֹדָךְ עֲלֵינוּ (כו כ.)

אחר כן אמר לו בעל הידברי חיים: שיריד תבגד העליון וישאר לבוש בגד הלבוש ועליו הטלית כצנאת אביו, אחר תפלת מנחה כבדו בעל הידברי חיים להתפלל תפלת קבלת שבת וערבית, וזקני התפלל לפני העמוד בגנימת קולו הערב בגנימה המקבלת מרבתינו הקדושים מקאמרנא וידיטשוב, לאחר התפלה אמר בעל הידברי חיים: מימות רבי הקדוש רבנו צבי הירש מזידיטשוב זי"ע בעל צבי לצדיקי עוד לא שמעתי תפלה כזאת.

מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שאסור לו לעבר על צנאת אביו, וילבש בגד לבן וטלית כפי צנאתו, אבל מפני כבודו של בעל הידברי חיים ישאר לבוש בזמן התפלה בגד העליון השחר (רע"בולקע) מעליהם. כשהגיע זקני לתפלת מנחה ערב שבת אצל בעל הידברי חיים, לבוש בגד הלבוש ועליו הטלית ועליו בגד העליון השחר, והרגיש בזה הרב הקדוש רבי ברוך מגורליץ זצ"ל, הלך אצל אביו בעל הידברי חיים ואמר לו, ראה הגיע פאן אברך לבוש בגד לבן ומתעטף בטלית בליל שבת קדש, ענה לו אביו הידברי חיים הרי לו צנה אביו לנהג כן, אבל לך אביך עוד לא צנה לך כן.

ידוע שזקני הקדוש בעל הדמשק אליעזר זי"ע, נסע על שבת קדש אצל הרב הקדוש בעל הידברי חיים זצ"ל בצאנז, וזה היה בשנה הראשונה אחר הסתלקות אביו הקדוש, וזקני שאל להגאון רבי יצחק שמעלקיש זצ"ל בעל 'בית יצחק' מלמברג, היות שאביו צנה לו קדש הסתלקותו שילבש בשבת קדש בגד לבן ויתעטף בליל שבת בטלית מציצת מנחה האר"י ז"ל והבעל שם טוב ותלמידיו זי"ע, האם מותר לו לעבר על צנאת אביו ולא ילבש בגד לבן וטלית כשיסע על שבת קדש לצאנז, מפני כבודו של בעל הידברי חיים שלא ינהג מעשה רבנות בפניו, וענה לו בעל היבית יצחקי

עטרת החסידות

מספרי רבותינו הקדושים ז"ע

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה קַח לָךְ אֶת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ וְסִמַּכְתָּ אֵת יָדְךָ עָלָיו: (במדבר כו יח)

כח הסמיכה של הרב לתלמיד

בעת שמכניע עצמו התלמיד לרב כלבנה לשמש בביטול גמור, אזי יתבקו 'רוחא ברוחא' באהבה עזה, ויאצל מן הרוח אשר עליו (במדבר יא כה) ונחה על התלמיד, וזה הוא עיקר רב ותלמיד, שהוא יחוד עצום ונורא. וכן קבלנו שהרמב"ם קורא להרב יוסף מיגאש 'רבותי' (שאלה ופקדון פי"ה ה"ה), [לפי] שְׁפָעַת פטירתו של רבי יוסף אבן מיגאש היה הרמב"ם בן חמש שנים, וקרא אותו וסמך ידו עליו, ונחה רוחו של הקדוש עליו, ועל ידי זה זכה להשגה עצומה ונוראה, ובוה נעשה לו רבו מובהק שלמד רוב חכמתו ממנו.

'נוצר חסד' אבות ו ד
כי צדיק עליו נאמר 'אור זרוע לצדיק' (תהלים צז יא), כי מנשא את הקשורים בו ומשפיע עליהם הארה עצומה בנפשם, ללמוד תורה לשמה באור וחיות ודביקות, ולהתפלל בנועם אור עליון, כמו שראינו אצל רבותינו מוהרי"י מלובלין, ואצל מורי דודי [מזידיטשוב], ופעם אחת השפיע עלי כל כך אור שלא יכולתי עמוד, והוצרתי לבוא לפניו שיקח ממני, וזה עיקר התקשרות תלמיד עם הרב באהבה עזה 'רוחא ברוחא' כדי להשפיע עליו מאורו הרב, וזהו רבי מובהק, כדאיתא בספרים שהרב רבי יוסף מיגאש האיר רוחו על הרמב"ם בנשיקה, ואמר הרמב"ם שהוא רבו מובהק, שעל ידי הופעת רוחו זכה לכל החכמה והמדע.

[ראה בספר 'שם הגדולים' (מערכת מ אות קט) וז"ל [בדילוג]: הרשב"ץ בתשובותיו (ח"א סי' ע"ב) כתב שהרמב"ם היה תלמיד מהרי"י מ' מיגאש, וכ"כ הרמב"ם עצמו פי"ה דשאלה ופקדון יכזה הורו רבותי רב יוסף הלוי ורבי'. אמנם ספר יוחסין כתב, דלא אפשר לומר כן שיהיה הרמב"ם תלמיד מהרי"י מ' מיגאש, כי בפטירת הרב מהרי"י מ' מיגאש היה לו עשר שנים, כי הרי"י מ' מיגאש נח נפשיה בשנת תתק"א, ולפי מ"ש רבינו דוד שהרמב"ם נולד שנת תתצ"ג היה לו שבע שנים וכו'. וראה זה חדש שראיתי בספר 'עומר השכחה' פירוש משלי שכתב (בסימן ט"ו"ב) על פסוק 'עטרת זקנים בני בנים', וז"ל כמ"ש על הרמב"ם בשעת פטירת הרי"י מ' ז"ל כנס אצלו ונשק ידו והוא כבן ה' שנים, ואמר שלא זכה למה שזכה אלא באותה נשיקה שנשקו וברכו והאציל עליו מחכמתו, עכ"ל. ודברים ככתבן לא יתכנו, כי הרמב"ם נולד כשלושים שנה אחר פטירת הרי"י. והקורבן אלי שהענין אמת, רק במקום הרי"י מ' צ"ל מהרי"י מ' מיגאש, והיה הרמב"ם בן שבע שנים, והיה קבוע בלב הרמב"ם ואביו שברכת הרב מהרי"י מ' מיגאש עשתה פירות, ושכיון מהרי"י הלוי להאציל עליו מחכמתו, ולכן קראו ריב"ו למהרי"י הלוי. ע"כ.]

'זוהר חי' יתרו סח.

סמיכת הבעש"ט ותלמידיו הקדושים

מִן הַקְּדוּשׁ הַזֶּה (הבעש"ט הקדוש) הוּסַמְךְ מאחיהו השילוני הנביא, וסמך [את] תלמידו אור מופלא רבינו אדונינו המלך הקדוש רבינו **דוב [המגיד ממעזיטש]**, והוא סמך את תלמידו אור סתום רבינו **אלימלך [מליזענסק]**, ואת תלמידו רבינו **יעקב יצחק מלובלין**, וגם מרן זה מוהרי"ר יעקב יצחק נסמך מהקדוש אלקי רבינו **יחיאל מיכל [המגיד מזלזאטשוב]** תלמיד מרן הריב"ש טוב, ומרבינו **אלימלך [מליזענסק]**. ומרן הקדוש מו"ה **יעקב יצחק מלובלין** סמך את מורי דורי הקדוש רבינו **צבי [מזידיטשוב]**.

והוא סמך את העני הזה בשבועה להשפיע מאורו ומאור מרן לכל העולם, ומסר לי הכל, 'דבר

קטן' היאך לברך את ישראל וגם שם לברך וכו', 'ודבר גדול' מעשה בראשית ומעשה מרכבה (עיין סוכה כח.), ובו אני קשור נפש בנפש, והוא רבי ומורי בעולם הזה ובעולם הבא, וברבי ומורי אפסור מזה העולם לחיי העולם הבא בעת שיבוא הזמן, ולעת עתה לאורך ימים טובים.

וגם דודי מורי החסיד השלם הצדיק אי"ק מוהר"ר **משה [מסאמבור]** הוא קרא אותי בפעם הראשון בשם '**מורה מורינו**' בפרשת בהר, וקרא לפני 'או דודו יגאלנו' (ויקרא כה מט) ואמר: עשיתי אותך גואל. ואמר זה באנפני נהירין. ואצל רבינו מו"ר מו"ה **יעקב יצחק מלובלין**, היה קריאות בשם '**מורה מורינו**', ואמירה רכה סמיכה לתלמידיו.

וגם כשהייתי בלובלין עם אבי [הרה"ק רבי אלכסנדר **מקאמרנא**] זצ"ל, ילד בן תשע הייתי, וראיתי פניו כלפידים, ובעת שפתח הדלת לומר 'כגוונא' ראיתי אש מלהטות על ראשו ואור נפלא. והייתי שם על חג הפסח, ובליל שני אחר הסדר אמר ברוח קדשו: למי אתן הזרוע, ואמר: לקרוב שלי. ולקחו אותי והעמידני לפניו. ואחר כך החזיר ולא נתן, והחזירו אותי למקומי. ואחר כך אמר: למי אתן לקרוב שלי, והעמידני לפניו והחזיר ולא נתן. ואחר כך אמר בפעם השלישית ברעדה וברתת כדרכו: אתן לקרוב שלי. והעמידני לפניו והרכין עצמו עלי ונתן את ידיו עלי, והושיט לי הזרוע. והיה זה לפלא בעיני הצדיקים שישבו שם, כי גם זה נתינת הזרוע היה רגיל ליתן לגדולי תלמידיו, להיותן מוסמכין בסמיכה ובכוח מרן הריב"ש טוב.

ובאמת זה הענין עמד לי לעזר גדול ונורא בעת רבים רודפי וצרי, שעמדתי על עמדי בחוזק רב ובעזר השפעות אלהות. ואם יוקשה לך אחי על אריכות דיבורים, שהכרח לי מצד המנגד להזכיר כוחם, שאני נסמך משלושה גדולי עולם, ואין בי תחד משום פגע ונגע, כי כוחי רב ועצום כאריה תקיף, והכרח לי לכתוב כך ותדונו אותי לכך זכות. **ואני מוסמך רביעי למרן הריב"ש או שלישי**, ודי בזה הכרח וההכרח לא יגונו.

'היכל הברכה' הקדמה

סמיכת 'אור המאיר'

וספר 'אור המאיר' באמת הוא בעצמו שבחו מי ימלל, עצמו נוראותיו וקדושתו וחסידותו, מימיו לא שימש בידיו וברגליו אלא ביחודים קדושים, והיה מלא אור ושמחה לשמח אלקים ואנשים ביחודים הקדושים, ורבינו הקדוש מוהר"ר **דוב בער [המגיד ממעזיטש]** סמכו עם כל החב"ריא...

'נתיב מצותיך' נתיב התורה א לב

אין להרהר על צדיק גמור

מוסמך מתלמידי מרן הבעש"ט

הענין כי יש כמה טעות ומטעין, ויאשרי אדם מפחד תמידי (משלי כח יד) ולבבו נשבר לכמה שברים, 'רוח נשברה לב נשבר ונדכה' (תהלים נא ט), ואזי 'אשכון את דכא' (ישעיה נז טו). ויש טפשים כשפירש עצמו מתאוות עולם הזה ומרגיש איזה הארה ואיזה מדרגה, אומר 'אעלה על במתי עב אדמה לעליון' (ישעיה יד יד), וסובר שאין כמותו בעולם, ובוה הולך בדרך רחוקה, ומסאבין ליה בקליפת נוגה קליפה תקיפא טעות של הכל,

ומטעין אותו במופתים ובמדריגות של 'עולם התמורה', והוא הולך בדרכים רעים ומשונים, ואומר שיש לו דרך כזה להתפלל אחר חצות היום תפלת שחרית, ומנחה שלש שעות בלילה, ולתקוע שופר בלילה, ואוכל מצה שני שעות על היום.

ודרך חושך הזה הוא מקליפת נגה קליפה תקיפא, וכל זה לאתרחק למקרב לעמא קדישא להתקשר עמהן בזמן תפלה ובתפלת ציבור, ויהיה מסגף עצמו באלף פרישות, הוא דרך של עץ נרקב המאיר בחשך ואפילה. חוץ מצדיק גמור מוסמך מתלמידי **מרן הריב"ש**, והוא קדוש ששכינה שורה עליו, שהדביקות והאהבה מטרידו, והוא באמת מתקשר בעבודה שבלב זה תפלה (תענית ב.) כל היום, עליו אין להרהר חלילה וחלילה.

'זר זהב' סימן קט ס"ק ב

אבל להתפלל שחרית בזמן מנחה עבריין ופושעי ישראל הוא, החושך יכסהו, אם לא יחיד בדורו צדיק הדור מוסמך, עליו אין להרהר.

'זוהר חי' ח"ב דף תמט:

מעלת לימוד הקבלה

עם שימוש צדיקים מוסמכים

ובלימוד חכמה זאת, עם שימוש צדיקים אמיתים, מוסמכים עד מרן הריב"ש טוב מוסמך **מאליהו ואחיה השילוני**, תבין היאך להתנהג בכל דבר, באכילה ושתייה ודבורים, הכל בקדושה וביחודים נפלאים, אחר הפרישות והקדושה והטהרה שעברו עלך על ידי כמה סיגופים. אחר כך תבוא להשכלה נפלאה בקדושה, היאך לעשות הכל ביחודים קדושים באהבת ישראל.

'נתיב מצותיך' הקדמה

התנהגות התלמיד לרבו המוסמך

ובאמת לצדיק גמור מוסמך לצדיק, צריכין התלמידים להרחיב דעתו, כדי שיצא מאין ליש וישפיע עליהם אור וחיות, כמו שעשו תלמידי רבי שמעון בן יוחאי (זוהר תשא קצג: ועוד) שהאריכו לספר שבח רבי שמעון בן יוחאי בפניו, כדי שיצא מאין ליש וישפיע עליהם. וכן נהגתי מעודי לפני מורי ורבי דודי רבינו **צבי הקדוש [מזידיטשוב]**, כשהיה מגלה לי רזין נפלאין או שמסר לי כתבי חידושי לעיין בהם, הייתי מאריך לספר בשבח, האיך אף בגן עדן יהיה זה פלא לחדש חידושין כאלו, ובוה נתרחב דעתו, ויאצל מן הרוח אשר עליו ונחה' (במדבר יא כה) על השפל הזה.

ולא כטפשי עולם, כשבאין לפני צדיק מקטינין עצמן ומקטינין את הצדיק, וכל חפצם שידבר הצדיק בקטנות ובשפלות, ובוה נשאים בחושך, ודי בזה לחסידים. 'שמחו ביהוה וגילו חסידים והרנינו כל ישרי לב' (עפ"י תהלים לב יא). ולא יושג זה בתכלית אלא לנשמות קדושים, מאמינים בני מאמינים, צדיקים חסידים קדושים, ודי בזה.

וזהו שאמרו 'הריני כבן עזאי' (קידושין כ.), 'הריני כרבי עקיבא'. וזהו מגודל אהבה 'צמאה לך נפשי' (תהלים סג ב), ובראו נשמות גרים, ובדיחא דעתו, ודעת קונם היה בס שיצא מאין ליש לברוא עולם. וכן הצדיקים בגודל אורם, לפעמים לטובת העולם יוצאין מאין ליש לשרוש [כדי] לחדש עולם שלהם בטוב. ובלבד שיהיה צדיק גמור מזוכך, ולא תתפשט חלילה וחלילה לידמות להם כל עוד שאינך במדרגה הזאת.

'נוצר חסד' אבות ו ב